

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE

УСТАВНИ СУД

CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 27 juna 2019. godine

Br. ref.: RK 1380/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI128/18

Podnosilac

Limak Kosovo International Airport J.S.C, "Adem Jashari"

Ocena ustavnosti presude Rev. br. 218/2018 Vrhovnog suda Kosova od 4. jula 2018. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenikpredsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnelo Akcionarsko društvo Limak Kosovo International Airport J.S.C, "Adem Jashari" (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa sedištem u selu Vrelo, opština Lipljan, kojeg po ovlašćenju zastupaju Fazli Gjonbalaj i Leonora Fejzullahu.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Rev. br. 218/2018 Vrhovnog suda Kosova, od 4. jula 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su prema navodima podnosioca zahteva povređena njegova prava garantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članom 6 (Pravo na pravično suđenje) kao i članom 1. Protokola br. 1 Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i sloboda (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 4. člana 21. [Opšta načela] i stavu 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim Sudom

5. Dana 3. septembra 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev pred Ustavnim Sudom Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 21. septembra 2018. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući) Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi.
7. Dana 21. septembra 2018. godine, predsednica Suda je nalogom spojila predmete KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18.
8. Dana 19. oktobra 2018. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i spajanju predmeta i dostavio kopije spojenih zahteva Vrhovnom sudu.
9. Dana 5. novembra 2018. godine, predsednica Suda je nalogom spojila predmete KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18, sa predmetima KI164/18, KI165/18, KI166/18 i KI167/18.
10. Dana 8. novembra 2018. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva KI164/18, KI165/18, KI166/18 i KI167/18 i spajanju sa predmetima KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18 i dostavio kopije spojenih zahteva Vrhovnom sudu.
11. Dana 4. aprila 2019. godine, predsednica Suda je nalogom razdvojila spojene predmete KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18, KI164/18, KI165/18, KI166/18 i KI167/18 u pojedinačne predmete.
12. Dana 12. aprila 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca i Vrhovni sud da su predmeti KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18, KI164/18, KI165/18, KI166/18 i

KI167/18 razdvojeni nalogom i da će se pred Ustavnim sudom razmatrati pojedinačno.

13. Dana 12. aprila 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo jedan dopis sudu sa naslovom „[...] u vezi sa predmetima registrovanim pred Ustavnim Sudom A posebno u vezi sa predmetom registrovanim sa [...] brojem KI132/18“.
14. Dana 16. maja 2019. godine, podnosilac zahteva je ponovo poslao jedan dopis sa naslovom „Podnesak u vezi sa predmetima registrovanim pred Ustavnim Sudom“, u kome je u osnovi ponovio tvrdnje koje je ranije iznosio.
15. Dana 27. maja 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica predmeta

16. Dana 12. avgusta 2010. godine, Vlada Republike Kosovo i podnosilac zahteva su potpisali sporazum o Javno privatnom partnerstvu (u daljem tekstu: JPP). Pre potpisivanja sporazuma JPP, Aerodrom Prištine se zvao Međunarodni Aerodrom Priština (u daljem tekstu: MAP).
17. Na osnovu spisa predmeta, primećuje se da je radnik O. T. (u daljem tekstu: radnik) bio zaposlen u MAP. Na osnovu JPP sporazuma, podnosilac zahteva je preuzeo obavezu da sve radnike zadrži u radnom odnosu još 3 (tri) godine.
18. Radnik je bio u redovnom radnom odnosu kod podnosioca zahteva od 4. aprila 2011. godine do 3. aprila 2014. godine. Dana 3. marta 2014. godine, odnosno 30 (trideset) dana pre isteka ugovora, podnosilac zahteva je obavestio radnika da „... se u skladu sa politikama Odbora direktora i Zakonom o radu Kosova, kao i odlukom o budućem planiranju ljudskih resursa neće produžiti ugovor posle 3.04.2014. godine.“
19. Dana 21. maja 2014. godine, radnik je izjavio žalbu podnosiocu zahteva „...sa predlogom da se obaveštenje o ne produženju ugovora o radu od 3.03.2014. godine poništi kao nezakonito i da tužioca vrati na ranije radno mesto sa svim pravima iz radnog odnosa.“
20. Dana 5. jula 2014. godine, podnosilac zahteva je odbio, kao neosnovanu, žalbu radnika.
21. Radnik je podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu u Prištini – ogranak u Lipljanu (u daljem tekstu: Osnovni sud), tražeći da se poništi obaveštenje od 3. marta 2014. godine, koje je doneo podnosilac zahteva, i da se obaveže podnosilac zahteva da zaposlenog vratina posao sa svim pravima i obavezama kao i da mu nadoknadi pretrpljenu materijalnu štetu.
22. Dana 29. maja 2015. godine, Osnovni sud je, presudom (C. br. 368/2014), (i) usvojio tužbeni zahtev radnika kao osnovan, (ii) poništio obaveštenje podnosioca zahteva od 3. marta 2014. godine kao i odgovor podnosioca zahteva od 5. jula 2014. godine o ne produženju ugovora o radu, (iii) obavezao podnosioca zahteva da vrati radnika na isto radno mesto, (iv) obavezao podnosioca zahteva da radniku isplati određeni iznos u

ime materijalne štete i (v) obavezao podnosioca zahteva da pokrije troškove parničnog postupka.

23. Dana 31. jula 2015 godine, Podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud), protiv presude (C. br. 368/2014), Osnovnog suda ističući da je osporena presuda doneta uz bitnu povredu proceduralnih odredbi, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.
24. Podnosilac zahteva je žalbom, u osnovi, isticao da je Osnovni sud nepravilno utvrdio činjenično stanje što se tiče dužine radnog staža radnika tvrdeći da radnik nema više od 3 godine radnog staža. Podnosilac zahteva smatra da je usled ovako pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja došlo do pogrešne primene materijalnog i procesnog prava i da je presuda Osnovnog suda u suprotnosti sa članom 9.18 Sporazuma o javno-privatnom partnerstvu potpisanog od strane Vlade Republike Kosovo i preduzeća Limak Kosovo International Airport od 12.08.2010. godine.
25. Dana 13. aprila 2018. godine, Apelacioni sud je presudom (Ac. br. 3648/2015) odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu (C. br. 368/2014), Osnovnog suda, smatrajući istu pravičnom i zakonitom, i ističući da je prvostepeni sud dao konkretne razloge za odlučne činjenice pružajući odgovarajuća objašnjenja za takvu odluku na osnovu relevantnih zakonskih odredbi.
26. Dana 10. maja 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu protiv presude Osnovnog suda i presude Apelacionog suda Kosova, navodeći da je došlo do bitne povrede proceduralnih odredbi i pogrešne primene materijalnog prava. Podnosilac zahteva je tvrdio da niže stepeni sudovi nisu uzeli za osnov član 9.18 Sporazuma JPP-a, po kojem podnosilac zahteva preuzima obavezu da radnike zadrži na poslu 3 (tri) godine. Štaviše, podnosilac tvrdi da je „*sud izvršio stapanje rada dva različita poslodavca*“.
27. Dana 4. jula 2018. godine, Vrhovni sud je presudom Rev. br. 218/2018 odbio kao neosnovanu reviziju podnosioca zahteva, obrazlažući da su niže stepeni sudovi utvrdili „*...u potpunosti činjenično stanje, pravilno primenio materijalno pravo kada je našao da je tužbeni zahtev tužioca osnovan. Napadnuta presuda ne sadrži bitne povrede odredbi parničnog postupka o kojima se ovaj sud stara po službenoj dužnosti. Drugostepeni sud je u obrazloženju presude dao dovoljno razloga u vezi sa relevantnim činjenicama za pravilno presuđivanje u ovoj pravnoj stvari a koje prihvata i ovaj sud, tako da navodi iz revizije ne stavljaju sumnju na zakonitost osporene presude...*“.

Navodi podnosioca

28. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da „*Vrhovni sud Kosova je presudom Rev. br. 218/2018 [...] prekršio njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje koje je zagarantovano članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], iz razloga što nije obrazložio sudsku odluku, navodeći dalje da je „kao posledica nedostatka obrazloženja, osporena odluka lišila podnosioca zahteva ustavnog prava na delotvorno pravno sredstvo“, čime mu je povređeno i pravo zagarantovano Ustavom, članom 32. a kao posledica ovih povreda, podnosiocu je prekršeno i pravo na imovinu iz člana 46. [Zaštita imovine] Ustava. Podnosilac takođe navodi da je došlo do povrede člana 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a.*“

29. Podnosilac zahteva u osnovi svoj zahtev obrazlaže ističući da su redovni sudovi pogrešno utvrdili činjenično stanje i da je došlo do pogrešne primene procesnog i materijalnog prava ističući da odluke redovnih sudova nisu u dovoljnoj meri obrazložile sledeće:
- (i) Da su redovni sudovi nepravilno utvrdili činjenično stanje što se tiče dužine radnog staža radnika tvrdeći da radnik nema više od 3 godine radnog staža;
 - (ii) Da je podnosilac imao pravo da obaveštenjem prekine radni odnos u skladu sa ugovorom o radu, član 1.1 i članom 67. stav 1.3, kao i članom 71. stav 2 Zakona o radu br. 03/L-212;
 - (iii) Da su redovni sudovi pogrešno protumačili član 10.5 Zakona o radu br. 03/L-212, iz razloga što se on ne može primeniti na preduzeće Limak, s obzirom na to da radnik nije imao deset (10) godina neprekidnog radnog staža kod tuženog;
 - (iv) Da redovni sudovi nisu uzeli u obzir član 9.18 Sporazuma o JPP-u, prema kome, podnosilac zahteva preuzima obavezu da zadrži zaposlene na poslu u roku od 3 (tri) godine.
30. Podnosilac zahteva takođe citira presudu KI138/15 Ustavnog suda i ističe da je “primena materijalnog prava koja je mogla biti činjenica, bila odlučujući faktor u donošenju presude tog suda“
31. Podnosilac, zahteva da “*Ustavni sud treba da oceni da li je sudski postupak u celini bio pravičan i nepristrasan, kako se zahteva članom 31. Ustava (vidi: između ostalog, mutatis mutandis, Edwards protiv Ujedinjenog kraljevstva od 16. decembra 1992. godine, str. 34, serija A. br. 247, i B. Vidal protiv Belgije od 22. aprila 1992. godine, str. 33, serija A. br. 235).*“
32. Podnosilac zahteva traži od Suda da ukine presudu Vrhovnog suda i stvar vrati na ponovno suđenje.

Odgovarajuće zakonske odredbe

Zakon br. 03/L-212 o Radu

Član 10 [Ugovor o radu]

5. Ugovor za jedan određeni period koja se zasniva na jasan način ili samorazumljiv za jedan period dužeg od deset (10) godine, zaposlenja smatra se kao ugovor za neodređeno vreme

Član 67 [Prestanak ugovora o radu prema važećem zakonu]

- 1. Ugovor za rad prema zakonu na snagu se prekida:
[...]
1.3. istekom vreme trajanja ugovora;*

*Član 70
[Prestanak ugovora o radu od strane poslodavca]*

- 1. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom uz jedno vremensko upozorenje, kada:
 - 1.1. takva suspenzija je opravdana iz ekonomskih tehničkih ili organizacijskih razloga ili kada;*
 - 1.2. zaposleni nije više sposoban obavljati radne dužnosti;*
 - 1.3. poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom pod navedenim okolnostima utvrđenim u podstavu 1.1 i 1.2, ako je neprikladno za poslodavca za prenos zaposlenog u drugi posao, trenirati ili kvalifikovati njega za obavljanje posao ili neki drugi posao;*
 - 1.4. poslodavac može da raskida ugovor o radu zaposlenom u traženom periodu najave prekida u: 1.4.1. težim slučajevima lošeg ponašanja zaposlenog; i 1.4.2. zbog ne zadovoljavajućeg ispunjavanja radnog obaveza;*
 - 1.5. poslodavac mora obavestiti zaposlenog o njegovom/njenom udaljenju odmah po nastupanju slučaja koji dovodi do udaljenja, ili u momentu kada je poslodavac saznao za taj slučaj;*
 - 1.6. poslodavac može da raskine ugovor o radu zaposlenom bez prethodnog pred viđenog upozorenja otkaza, tada kad:
 - 1.6.1. zaposleni je kriv za ponavljanje lošeg neozbiljnog ponašanja ili kršenja obaveza;*
 - 1.6.2. performansa zaposlenog je nezadovoljna i pored pismenog upozorenja.***
- 2. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu prema podstavu 1.6. stava 1. ovog člana, samo ako je zaposleni primio opis u pismenoj formi o nezadovoljavajuća performansi ,na neodređenom vremenskom periodu, u kojem zaposleni treba unaprediti sopstvenu performansu kao i jednu izjavu da učinak za njegovo poboljšanje će rezultirati sa otkazom sa posla bez ikakvog daljeg obaveštenja u pismenoj formi.*

*Član 71
[Obaveštenje o raskidu ugovora o radu]*

- 1. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu na neodređeno vreme na osnovu člana 70 u sledećim vremenskim intervalima otkaza/najavljivanja:
 - 1.1. od šest (6) meseci do dve (2) godine zaposlenja, trideset (30) kalendarskih dana;*
 - 1.2. od dve (2) do deset (10) godine zaposlenja, četrdeset i pet (45) kalendarskih dana;*
 - 1.3. preko deset (10) godine zaposlenja, šezdeset (60) kalendarskih dana.**
- 2. Poslodavac ima pravo da raskine Ugovor o radu na ograničeno vreme uz obaveštenje od trideset (30) kalendarskih dana, Poslodavac koji ne namerava obnoviti ugovor za određeni period treba da informiše zaposlenog najmanje trideset (30) dana pre isteka ugovora .Neuspeh da nastupa na ovaj način će dati zaposlenom pravo da produži za dodatnih trideset (30) kalendarskih dana uz isplatu pune plate.*

Sporazum o javno privatnom partnerstvu o poslovanju i proširenju Međunarodnog aerodroma Priština

9.18 [Završetak osoblja]

„Privatni partner može da prekine zaposlenje ili neko drugo angažovanje bilo kojeg zaposlenog u MAP (i) u bilo koje vreme za pitanja koja su povezana sa zakonom, pravilima, administrativnim uredbama i dekretima (ii) po zajedničkom sporazumu ili (iii) bez ograničenja nakon treće (3) godišnjice od dana stupanja na snagu.“

Prihvatljivost zahteva

33. Sud prvo ocenjuje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje navedene Zakonom i Poslovníkom.

34. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

35. Sud se takođe poziva na stav 4. člana 21. [Opšta načela] Ustava, koji propisuje:

“4. Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva.”

36. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu, pozivajući se na navodne povrede osnovnih prava i sloboda, koje važe za pojedince i pravna lica (vidi: slučajeve Ustavnog suda br. KI41/09, podnosilac zahteva: *Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C.*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, stav 14).

37. Sud u nastavku razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što je propisano u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.”
2. Osoba može da podnese pomenuti podneska samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva“.

Član 48

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”

38. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud smatra da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva. Podnosilac zahteva je pojasnio prava i slobode za koje tvrdi da su povređena navedenim odlukama, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.
39. Međutim, Sud treba dalje da oceni da li su ispunjeni uslovi propisani u pravilu 39.[Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika, uključujući uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Dakle, pravilo 39. (2) Poslovnika, propisuje:
- (2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.*
40. Sud najpre primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da mu je povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP zato što odluke redovnih sudova nisu u dovoljnoj meri obrazložene dok povrede ostalih prava, koja su garantovana Ustavom i EKLJP, navodi kao posledicu povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje.
41. Podnosilac zahteva u osnovi svoj zahtev obrazlaže ponavljanjem istih tvrdnji koje je iznosio i pred redovnim sudovima uvezi pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene procesnog i materijalnog prava ističući da odluke redovnih sudova nisu u dovoljnoj meri obrazložile sledeće:
- (i) Da su redovni sudovi nepravilno utvrdili činjenično stanje što se tiče dužine radnog staža radnika tvrdeći da radnik nema više od 3 godine radnog staža;
 - (ii) Da je podnosilac imao pravo da obaveštenjem prekine radni odnos u skladu sa ugovorom o radu, član 1.1 i članom 67. stav 1.3, kao i članom 71. stav 2 Zakona o radu br. 03/L-212;
 - (iii) Da su redovni sudovi pogrešno protumačili član 10.5 Zakona o radu br. 03/L-212, iz razloga što se on ne može primeniti na preduzeće Limak, s obzirom na to da radnik nije imao deset (10) godina neprekidnog radnog staža kod tuženog;
 - (iv) Da redovni sudovi nisu uzeli u obzir član 9.18 Sporazuma o JPP-u, prema kome, podnosilac zahteva preuzima obavezu da zadrži zaposlene na poslu u roku od 3 (tri) godine.
42. Sud će se izvršiti ocenu ustavnosti osporenih odluka redovnih sudova u vezi sa tvrdnjom podnosioca da odluke redovnih sudova nisu u dovoljnoj meri obrazložene osvrću se na svaki pojedinačni navod podnosioca.

43. Prvo, što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva (i) da su redovni sudovi nepravilno utvrdili činjenično stanje što se tiče dužine radnog staža radnika tvrdeći da radnik nema više od 3 godine radnog staža.
44. U vezi ovih navoda podnosioca zahteva, Sud primećuje da je Osnovni sud obrazložio da: *“Na osnovu činjeničnog stanja koje je potvrđeno iz predstavljenih dokaza iznad, a kojima je sud u potpunosti poklonio veru, potvrđeno je da je tužilac kod prethodnika tuženog ANP “Adem Jashari” sh.a., zasnovao radni odnos dana 01.01.2003. godine i kod istog je radio bez prekida sve do 01.04.2011. godine, dok od 04.04.2011. godine pa do 03.04.2014, bez prekida je radio i kod tuženog i ovim je ispunio preko 10 godina rada bez prekida kod prethodnika tuženog kao i kod tuženog, a na osnovu člana 10.5 Zakona o Radu, sud je došao do zaključka da radni odnos na određeno vreme kod tuženog, smatra se radnim odnosom na neodređeno vreme, stoga sud smatra da u ovoj situaciji, tuženi, da bi prekinuo radni odnos na određeno vreme tužiocu, bio je obavezan da sprovede unutrašnji postupak radi prekida radnog odnosa, postupak koji nije sproveden kod tuženog, već je tužilac obavešten samo jednim obaveštenjem o prekidu ugovora o radu... .“*
45. Drugo, što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva (ii) da je podnosilac imao pravo da obaveštenjem prekine radni odnos u skladu sa ugovorom o radu, član 1.1 i članom 67. stav 1.3, kao i članom 71. stav 2 Zakona o radu br. 03/L-212.
46. U vezi ovih navoda podnosioca zahteva, Sud primećuje da je Osnovni sud najpre zaključio da *“...je obaveštenje tuženog o prekidu ugovora u radu tužioca, bez sprovođenja nikakvog unutrašnjeg postupka za prekid radnog odnosa, nezakonito.“*
47. Istom presudom Osnovni sud je dalje obrazložio kada i pod kojim uslovima poslodavac može iskoristiti ovu mogućnost detaljno obrazlažući koje prethodne pravne mere mora preduzeti ističući da *“... ukoliko se eventualno prekid radnog odnosa tiče tehničkih, ekonomskih ili organizacionih razloga, u skladu sa odredbama člana 70. a u vezi sa članom 76. Zakona o radu, tuženi je bio obavezan da uradi pismeni nacrt programa kako i da primeni ove odredbe ZoR, i izuzev obaveštenja upućenog tužiocu mesec dana pre nego što će njegov radni odnos biti prekinut, bio je obavezan da obavesti i sindikat zaposlenih u vezi sa planiranim izmenama, pokušavajući prethodno da izvrši unutrašnji sistematizaciju zaposlenih, ograničenje radnih sati van radnog vremena, smanjenje radnih sati zaposlenima, pružanje profesionalne rehabilitacije kao i druge mere određene zakonom, a nijednu od ovih mera tuženi nije uradio, samim tim do kraja postupka nije pružio nikakve dokaze da je uradio nešto u tom pravcu.“*
48. Takođe, na ove navode podnosioca zahteva, detaljno je odgovorio Apelacioni sud kada je odbio kao neosnovane *“...žalbene navode da od momenta potpisivanja sporazuma između Vlade Kosova i tuženog, tužilac nema više od 3 godine radnog iskustva. Po oceni ovog suda, ova činjenica nema nikakvog uticaja na donošenje neke druge odluke od one koju je doneo prvostepeni sud, jer u ovoj situaciji je važno da je tužilac na tom istom radnom mestu radio više od 10 godina i da se njegov ugovor smatra u smislu člana 10.5 Zakona o radu kao ugovor na neodređeni vremenski period, tako da je tužiocu mogao biti prekinut radni odnos samo pod uslovima predviđen im u članu 70. ovog Zakona a nikako na osnovu člana 67.1 i 3 Zakona o radu. U ovom konkretnom slučaju, obaveštenjem, kao što je to uradio tuženi nije bilo mogućnosti*

da se tužiocu prekine ugovor o radu, dok u smislu Zakona o radu, njegov ugovor se smatra ugovorom na neodređeno vreme...

49. Treće, što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva (iii) da su redovni sudovi pogrešno protumačili član 10.5 Zakona o radu br. 03/L-212, iz razloga što se on ne može primeniti na preduzeće Limak, s obzirom na to da radnik nije imao deset (10) godina neprekidnog radnog staža kod tuženog.
50. Sud primećuje da je Vrhovni sud obrazložio *“... navodi u reviziji zastupnika tuženog u vezi sada je napadnuta presuda posledica pogrešne primene materijalnog prava su neosnovane i ne stoje zbog činjenice da je obaveštenje u vezi sa ne produžetkom ugovora o radu tužioca doneto u suprotnosti sa Zakonom o radu, koji je osnovni zakon koji reguliše radne odnose na Kosovu, gde je određen osnov i postupci za prekid ugovora o radu tužioca. Tužilac je, nakon 01.02.2002. godine pa sve do 03.04.2014. godine, imao ugovor na određeno vreme, takav ugovor o radu na osnovu člana 10.5 Zakona o radu se smatra ugovorom na neodređeno vreme tako da se za prekid ugovora o radu moraju ispoštovati određene zakonske procedure koje tuženi nije ispoštovao, bez sumnje in a siguran način rezultira pravnim zaključkom da je tužiocu povređeno pravo na zakonsku odluku o prekidu ugovora o radu.”*
51. Četvrto, što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva (iv) da redovni sudovi nisu uzeli u obzir član 9.18 Sporazuma o JPP-u, prema kome, podnosilac zahteva preuzima obavezu da zadrži zaposlene na poslu u roku od 3 (tri) godine.
52. Sud primećuje da je Vrhovni sud obrazložio da *“... navodi u reviziji da je usvajanje tužbenog zakona u suprotnosti sa članom 9.18 Sporazuma o Javno – Privatnom Partnerstvu sklopljenom između tuženog i Republike Kosovo, po mišljenju ovog Suda ovi navodi ne stoje i kao takvi su odbijeni zbog toga što se članom 9.18 gore navedenog sporazuma ne predviđa i prekid ugovora o zaposlenju radnika u suprotnosti sa zakonima zato što se ovim sporazumom predviđa da privatni partner, ovde tuženi, može da prihvati zaposlenje ili neko bilo kakvo angažovanje radnika ANP-a, u bilo koje vreme za stvari koje su povezane sa zakonom, pravilima i administrativnim uputima i dekretima koji se primenjuju na osnovu zajedničkog sporazuma i bez ograničenja, nakon tri godine od dana stupanja na snagu ovog sporazuma.”*
53. Dalje, Sud podseća da se podnosilac zahteva takođe poziva na presudu KI138/15 Ustavnog suda i navodi da je *“primena materijalnog prava koja je mogla biti činjenica, bila odlučujući faktor u donošenju presude tog suda.*
54. Što se tiče tog navoda podnosioca zahteva, Sud podseća da se taj slučaj razlikuje od slučaja koji je pred nama, zbog sledećeg obrazloženja: (i) pitanje disciplinskog postupka protiv zaposlenog kod podnosioca zahteva u tom slučaju je razmotreno na drugačiji način od strane redovnih sudova;(ii) nije bio jasan pravni osnov, kojim je sproveden disciplinski postupak; (iii) bilo je kontradiktornih elemenata u odlukama niže stepenih sudova. Pored toga, Apelacioni sud je primenio i koristio za obrazloženje Administrativno uputstvo, koje je proizašlo iz Uredbe o državnim službenicima, a ne iz Zakona o radu. Ovaj argument, iako je pokrenut od strane podnosioca zahteva u ovom slučaju, nije razmotren od strane Vrhovnog suda (vidi: slučaj Ustavnog suda KI138/15, *Sharr Beteiligung GmbH*, presuda od 4. septembra 2017. godine).

55. Sud ponavlja, na prvom mestu, da nije njegova funkcija da se bavi greškama u činjeničnom stanju ili pogrešnom primenom prava koju su navodno učinili redovni sudovi, osim ako greške i pogrešna primena prav nisu takve da su povređena prava i slobode zaštićena Ustavom (vidi predmet ESLJP-a *Garcia Ruiz protiv Španije* [GC], br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28).
56. U svakom slučaju, pre svega, redovni sudovi su u obavezi da rešavaju problem tumačenja domaćih zakonskih propisa. Ovo se posebno odnosi na tumačenje od strane sudova pravila proceduralne prirode (vidi predmet ESLJP-a *Pekinel protiv Turske*, br. 9939/02, 18. mart 2008. godine, stav 53). Uloga Suda je samo da odredi da li su efekti takvog tumačenja kompatibilni sa Ustavom u celini i sa principom pravne sigurnosti, garantovano članom 6. posebno.
57. Sud ponavlja da član 6.EKLJPi član 31. Ustava obavezuje sudove da obrazlože razloge za svoje presude, ali se to ne može razumeti kao obaveza suda da detaljno odgovori na svaki argument podnosioca (vidi predmet ESLJP-a: *Van de Hurk protiv Holandije* presuda od 19. aprila 1994. godine, Serija A br. 288, str. 20, stav 61). U kojoj meri će sud ispuniti obavezu da obrazloži razloge može da varira u skladu sa prirodom odluke. Takođe, potrebno je uzeti u obzir, *inter alia*, raznolikost podnesaka koje stranke u postupku podnesu što može dovesti da sudovi naprave različita pravna mišljenja i zaključke u izradi presuda. Zato se pitanje da li je sud ispunio obavezu da obrazloži razloge svoje odluke, koja proizilazi iz člana 6. EKLJP, može se odrediti samo u svetlu okolnosti svakog pojedinačnog predmeta.
58. Sud, shodno tome, utvrđuje da je podnosilac zahteva imao pogodnosti kontradiktornog postupka, i da je mogao u raznim fazama postupka iznositi tvrdnje i dokaze koje je smatrao bitnima za svoj predmet; imao je priliku delotvorno pobijati tvrdnje i dokaze koje je iznela suprotna strana; redovni sudovi su saslušali i ispitali sve njegove tvrdnje koje su, gledano objektivno, bile bitne za rešenje predmeta; činjenični i pravni razlozi za pobijanu odluku su detaljno izneseni, te je stoga postupak, uzet u celini, bio pravičan (vidi: *mutatis mutandis*, presudu ESLJP-a od 21. januara 1999. godine, *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, stavovi 29 i 30).
59. Shodno tome, Sud utvrđuje da pravo na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP nije povređeno odlukama javnih organa.
60. S obzirom da podnosilac zahteva nije uspeo da predoči dokaze, činjenice i argumente koji ukazuju na to da su postupci u redovnim sudovima povredili njegovu pravo na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP, Sud se neće upuštati u razmatranje daljih navoda podnosioca zahteva zato što povrede ostalih prava, koja su garantovana članovima 32 i 46. Ustava kao i članom 1. Protokola 1. EKLJP, podnosilac zahteva navodi kao posledicu povrede prava na pravično suđenje.
61. Sud podseća da sama činjenica da podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom odluka Vrhovnog suda ili pominjanje članova Ustava, nije dovoljno da se izgradi tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrdi takva povreda Ustava, podnosilac zahteva treba da obezbedi obrazložene navode i uverljive argumente (vidi: *mutatis mutandis*, slučaj Ustavnog suda KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 33).

62. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan, na ustavnim osnovama i treba da se proglasi neprihvatljivim, u skladu pravilom 39. (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, i pravilom 39. (2) Poslovnika o radu, dana 27. maja 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi